PRIMUL meu balon

de Neagu Rădulescu

Prima minge de fotbal, albă, numărul trei si cu douăzeci și patru de bentițe, mi-a dăruit-o taică-miu, fiindcă, în fine, după eforturi considerabile, reușisem să învăț tabla înmultirii cu opt și cu nouă.

Ceremonia umflării acestei mingi cromo, cu o pompă de bicicletă care îmi ajungea pînă la umăr, a fost evenimentul străzii Buzești.

Toți pustii, horă holbată în jurul meu, se minunau.

Era prima minge de fotbal în cartier, proprietate personală, și inaugurarea ei a avut loc într-o hărmălaie de infern pe bulevardul Alexandru Ioan Cuza, pe unde trecea mai rar cîte o birjă.

După cîteva șuturi timide, în fine, am nimerit unul de maestru, cum numai pe terenul C.A.B. de la Șosea se mai trăgea de nea Mitti Niculescu, căpitanul Venus-ului sau de nea Nae Secăreanu de la Coltea.

Mingea s-a dus, cu pantof cu tot, drept în fereastra popii Georgescu de la biserica Niculae Dușumea.

Am părăsit cu toții nefericitul cîmp de luptă, minge și pantof, și, personal, am nimerit, într-un picior, val-vîrtej și speriat, acasă drept sub pat, ca un cotoi prins la oalele din bucătărie.

După cîtva timp a apărut și coana preoteasă, ca un balaur, purtînd cu ea trofeele : mingea și pantofiul, solicitînd amenințător și de urgență un geamgiu.

Ascunsă cîteva zile, drept pedeapsă, în garderob, mult invidiata minge mi-a fost totuși încredințată din nou după îndelungate prelegeri moralistice și amenințări.

Dar ce să faci cu o simplă minge fără să ai măcar un club, cum ar fi Venus, Triumf sau Tricolorul ? Deci, expeditivi, am pus imediat și bazele solide ale unui club. Bineînțeles, eu fiind proprietarul mingii deineam și funcțiile oficiale de presedinte, căpitan și centru înaintaș. Dar un club trebuie să aibă totuși și un nume. După multe tainice consfătuiri și dureri de cap i-am găsit, în fine, unul : **Junimea.** Nu auzisem încă de Titu Maiorescu și cenaclul său, așa că nu poate fi vorba în nici un caz de un furt de firmă. Ne-am procurat și o stampilă, clubul sportiv „Junimea" și astfel inventarul s-a îmbogățit simțitor : o minge cromo, opt membri și o ștampilă !

Sediul, lîngă simigeria din colț.

Acum, pe cine provocăm la un meci miuță ?

Fundasul nostru, pistruiat ca o bibilică, aflase că în Dealul Spirii, pe maidanul Țăcălie, se află o echipă teribilă de pitici.

Dar cum să concepem provocarea și cine s-o ducă tocmai din Buzești în Dealul Spirii, distanța echivalînd pentru noi cu o excursie de la Ecuator la Tropice ? Și apoi, cum să joci fără echipament ?

Atunci copiii cismarului italian Pugliese, de pe strada noastră, unul half si altul extremă în magnifica noastră echipă, ne-au oferit pe loc o soluție. Să-i scriem lui Mussolini în Italia să ne trimită echipament.

Habar n-aveam noi cine este acest domn Mussolini, dar i-am conceput o scrisoare din partea clubului Junimea, să-i ungă sufletul.

Bineînteles că domnul Mussolini nu ne-a trimis nici măcar niste salutări dar mi-te unsprezece tricouri, unsprezece chiloți, unsprezece perechi de ciorapi și mai ales unsprezece perechi de ghete.

Cînd m-am adresat îngrijorat unchiului meu, sanitar la spitalul militar, acesta m-a dezumflat complet.

— Păi, bine, mă, ăstuia i-ați scris voi ? Mussolini, ăsta, e un calic cum nu s-a mai pomenit. De ce nu mi-ați spus mie ? N-aveți nici o grijă. Totul e în regulă. Mă ocup eu !

Și peste cîteva zile sanitarul ne-a adus de la spital trei flanele de corp, cărora le-a tras la repezeală cu smoală niște dungi paralele.

— Tricouri ! Deocamdată unul pentru tine, centru înaintaș, unul pentru portar și unul la halfie.

Cînd mi-am tras tricoul pe mine îmi ajungea pînă dincolo de genunchi.

Avînd oarecum echipament, unchi-miu care fusese pe vremuri și furier la regimentul 21 Infanterie, ne-a conceput și-o provocare.

PROVOCARE :

„Clubul Sportiv Junimea din Buzești are onoarea să provoace la un mare meci-miuță, duminică la ora 4, clubul sportiv „Viteazul" de pe Țăcălie. Meciul va avea loc pe terenul de lîngă gară. Echipa care nu se prezintă se consideră învinsă cu 13—0."

PREȘEDINTE,
Neagoe Rădulescu

Unchi-miu, priceput în toate, mă sfătuise să mă iscălesc Neagoe fiindcă este mai impresionant.

Neagoe Basarab, nu știa el dacă jucase fotbal, dar fusese precis domnitor. Pe cînd Neagu, șapte cîrciumari cu numele ăsta numai în Filantropia !

Dar primul și ultimul meci al temutei echipe de fotbal Junimea n-a avut loc, duminică plouînd toată ziua cu găleata.

Și dacă n-ar fi plouat, Junimea tot n-ar fi putut evolua pe maidanul Viilor de lîngă gară.

Portarul ni s-a îmbolnăvit de gîlci și cei doi italieni din echipă ne-au fost luați cu forța de familie, la un botez, să țină lumînările.

Așa se pulverizează în viață marile elanuri sportive.

În palmaresul Junimei n-am uitat niciodată că în dreptul primului meci stă scrisă o înfrîngere cu 13—0.

Din volumul în manuscris „Maidanele copilăriei mele".

O PROBLEMĂ PENTRU SHERLOCK HOLMES

● Cele patru acte ale unei răpiri senzaționale ● Un autocamion oprește în miez de noapte la poarta lui... ● „Dacă te prezinți la examene, nu vei fi promovat !"

foileton

Faptele s-au petrecut ca într-un roman polițist de cea mai proastă speță. Numai că în jurul acestor „mistere" trebuie făcută lumină, iar față de cei ce manifestă astfel de preocupări necurate să se ia cele mai aspre sancțiuni. La lumina zilei !

Dar despre ce e vorba ?

Se mai întîmplă, pe ici pe colo, în fotbalul nostru, dispariții „misterioase" de jucători, „răpiri în miez de noapte". Acesta ar fi actul I. Actul II : schimb de telegrame, de scrisori sau chiar de „împuterniciți" care discută pe aceeași temă : „acordarea dezlegării jucătorului X". Cei ce l-au pierdut pe X, normal, „se lasă greu". Actul III : intervenții (de o parte și de alta) la federație pentru transferare. Actul IV, înțelegere între beligeranți, după ce intră în funcțiune și niște „forțe oculte". Epilog : X, cu acte în regulă joacă la noua lui echipă.

Cam după acest tipic s-a rezolvat cazul Sasu și altele.

Iată însă că o vizită făcută de curînd la Arad ne-a reamintit de aceste practici : a dispărut Dobîndă jucător de bază la Vagonul ! Cum ? După tipic : în miez de noapte un autocamion a oprit la poarta casei sale, Dobîndă și-a încărcat mobila, și-a luat nevasta și... p-aci ți-e drumul ! Din orașul de pe malurile Mureșului, în orașul de pe malurile Begăi ! La Politehnica !

Lucrurile au un mic istoric. Toma Dobîndă, arădean getbeget, crescut la U.T.A., a plecat să-și caute împlinirea la Cugir și apoi la Hunedoara. De aci a venit astă toamnă la Vagonul, dornic să-și regăsească orașul natal. Și a jucat turul în formația uzinei de vagoane, fiind golgeterul ei.

Tot astă toamnă a dat și examen la Facultatea de medicină veterinară de la Timișoara. A căzut. Și-a încercat norocul la secția fără frecvență a Facultății de educație fizică, tot la Timișoara. A reușit. Cu cîtva timp în urmă, la un curs de schi făcut în cadrul facultății, i s-a spus că dacă se prezintă la examene nu va fi promovat, că mai bine să se gîndească ce face. Și i s-a „sugerat" să vină la Timișoara, să joace acolo.

Mai mult, reprezentanți ai Politehnicii au și făcut cîteva drumuri la Arad pentru a discuta cu cei de la Vagonul „modalitățile" transferării lui Dobîndă. Bineînțeles, au fost refuzați. Era normal : cum putea să piardă Vagonul un jucător de valoare, acum, la mijloc de campionat, cînd formația vizează titlul ?

Și a venit apoi „răpirea" ! O răpire făcută, credem, mai mult cu intenția de a slăbi echipa din Arad și de a netezi într-un fel drumul Politehnicii spre o revenire în Divizia A.

Credem că forurile în drept, adică atît F. R. Fotbal cît și Consiliul pentru educație fizică și sport al regiunii Banat, trebuie să acționeze de urgență.

M. TUDORAN

DE VORBĂ CU FOȘTII INTERNAȚIONALI

IOSIF LENGHERIU

Într-unul din modernele blocuri ce înfrumusețează cartierul Terezian din Sibiu am avut prilejul să fiu, pentru puțin timp, oaspetele familiei Lengheriu. Nu vă înșelați, este vorba de Iosif Lengheriu, antrenorul care a condus în finala „Cupei României" echipa Foresta Fălticeni „anonima" care a produs marea lovitură de teatru învingînd în semifinale pe Rapid București, campioana țării.

Prima întrebare a venit, deci, firesc :

— Cum se face că nu mai sînteți la Fălticeni ?

— Am părăsit Fălticeniul atît pentru că din echipă au plecat nu mai puțin de 7 jucători, cît și din cauza unor neînțelegeri cu conducerea asociației.

— După cîte știu nu sînteți originar din Sibiu. Unde v-ați născut, și, pentru că am ajuns la capitolul „trecut", v-aș ruga să-mi spuneți cîte ceva din începutul activității dv. de fotbalist.

— M-am născut în 1914 la Uioara. La 14 ani am făcut cunoștință cu fotbalul cu ocazia jocurilor interstrăzi. Printre fotbaliștii ce s-au ridicat din aceste echipe de străzi (unde, ca orice copil, prima minge a fost cea de cîrpă) se numără I. Moldovan, Negru, Marian, Păcuraru, frații Ciungan și alții. În 1930 am jucat la Aiud, în echipa locală, pe postul de portar, iar de aci am trecut în echipa liceului „Mihai Viteazu" din Alba Iulia, jucînd half centru. Patru ani mai tîrziu eram la „Ceramica" Bistrița, în divizia B, iar în 1935 am urcat o nouă treaptă, aceea a Diviziei A. Antrenorul Rudi Jenei, de la Crișana, m-a adus la Oradea și, după cîteva jocuri, am devenit, împreună cu concetățeanul meu Ioachim Moldovan, titulari în această echipă. De astă dată — centru înaintaș. N-a trecut apoi decît un an și antrenorul Rapidului, Konrad Kalman, ne-a „cumpărat" de la Crișana pe mine, pe Baratki și pe Fănescu. La Rapid, am stat 11 ani și, în această perioadă s-a format binecunoscuta echipă : CONRAD, ROȘCULEȚ, WETZER III, VINTILĂ, RĂȘINARU, RAFINSCHI, BARBU, MOLDOVAN, LENGHERIU, BARATKI, BOGDAN, iar, după un an de zile, s-au alăturat AUER și SIPOȘ.

— După părerea dumneavoastră, care a fost „echipa de aur" a Rapidului din toate timpurile ?

— Cu toate că nu am reușit să cîștigăm în acea perioadă niciodată campionatul, „echipa de aur" a fost, după părerea mea : PETRICĂ RĂDULESCU, SLIVĂȚ, LENGHERIU, VINTILĂ, RĂȘINARU, WETZER III, SIPOȘ, MOLDOVAN, AUER, BARATKI, BOGDAN.

— Care au fost cele mai frumoase partide din cariera dv. de fotbalist ?

— Cu echipa de club „Hungaria", pe care am învins-o cu 2—1 la Budapesta (în anul 1939), iar la București am bătut-o cu 3—0, cu Gradjanski, 2—2 la Zagreb, 2—2 la București, iar la Subotița 1—1. După trei partide egale, ne-am calificat în finala C.E.C. prin tragere la sorți. După mine, atunci a fost Rapidul pe treapta cea mai înaltă. Dacă băteam și pe Ferencvaros (meciul nu s-a mai disputat din cauza războiului) deveneam cîștigători ai Cupei Europei Centrale...

— În formația de aur pe care ne-ați prezentat-o, dv. figurați pe postul de half centru. Cărui fapt se datorează această schimbare ?

— O întîmplare nefericită. În anul 1937, într-un meci cu AMEFA, fundașul Buibaș mi-a rupt piciorul. Fără intenție. Ghinionul acesta nu a fost singurul. La piciorul drept am mai avut o dublă fractură plus două operații de menisc.

— Vă rog să-mi amintiți și ceva despre activitatea dv. în echipa națională.

— În echipa națională A am fost selecționat de opt ori iar în echipa națională B de cinci ori.

— Care a fost cea mai mare satisfacție ?

— Selecționarea pentru prima dată în echipa națională care urma să joace contra Italiei, pe atunci campioană mondială. La selecția pentru postul de fundaș stînga, au concurat alături de mine Albu, Felecan, Petrescu. De altfel, rezultatele de 0—1 la București (în 1939) și 1—2 la Roma (în 1940), erau socotite pe atunci mari performanțe ale echipei noastre naționale. Nu mai vorbim că în același an, 1940, confirmînd buna formă, echipa noastră națională a învins cu 2—1 pe Iugoslavia la Belgrad.

— Revenind la echipa Rapid, vă rog să ne expuneți cum s-a desfășurat activitatea dv. la această echipă ?

— Lucram la Atelierele C.F.R. — astăzi Grivița Roșie — și fotbalul îl făceam din plăcere. Dacă doream să joc fotbal, trebuia să joc după terminarea programului de lucru.

Era un obicei ca, după terminarea celor două ore de antrenament, să mai lucrăm alte 2—3 ore pentru exersare și ne apuca noaptea pe teren. Trebuie să subliniez faptul că exista în sîngele fiecărui fotbalist din echipă — disciplina. Antrenorul nu trebuia să ne controleze în nici un fel.

ILIE IONESCU
corespondent

Lengheriu (X) într-una din renumitele echipe ale Rapidului. De la stînga la dreapta, sus : Vintilă, Bogdan, Baratki, Lengheriu, Wetzer III, Răsinaru, Slivăț, P. Rădulescu ; jos : Șipos, Dan Gavrilescu, Moldoveanu.